

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קב"מ.

עין משפט נר מצוה

- א [מיי] פ"ה מהלכות נלוס הלכה י"ג:
- ב [מיי] פ"ג מהלכות טומאת אוכלין ה"כ:
- ג [מיי] פ"ד מהלכות טומאת לרעה ה"ז:

לעזי רש"י

מורי"ל גוש (של שאר).

שיטה מקובצת

אל היא קבל טומאה מאביו במחזור: [ג] וכ"ש זה שכבר טימא לאביו שטמא כנבלה הסי' ששימש וכו' וכן כתוב בספרי כ"י: [א] שאין האב טמא כלום ע"י חבורו בשר. ג"כ שבספר כ"י לא נמצאו מלות אלו: [ז] שהרי יתיר לכך ולא להחמיר שאר עיסות ואומר אני: [ט] ומשני לתירוץ לעולם וכו': [י] הרי אמרו תקרובת ע"י של אוכלין מטמא באהל דילפינן לה מריאכלו וכו' מתיב מה מה מטמא באהל אך תקרובת ע"י אומר אני דטומאה זו: [י] משום ג' נבלה אב כוליא כשהכוליא טמאה: [ק] טמאה בו מטמאה וד"א: [ק] (אין צריך הכשר וזה לענין טומאת אוכלין אוכל הוא וקתני צריך הכשר הסי' כך אמרו בית ששכבו בורעים דהוי בית כלומר הרי: [ק] בטלו הורעים ונעשה אהל: [ק] כותלי וזהו שלו וטמא אדם וכלים: [ק] אטמא אדם וכלים לא דאורייתא היא וצ"ל דגבי בית ששכבו בורעים טהור כלומר טהור מטומאת אוכלים ונעשו עץ:

וטומאת בית הסתרים לא מטמא. פירושה צפרק צהמה המקשה (לעיל ע"ד: ד"ה צהמה): **ולא שני דר' מאיר בין טומאה דבעי הכשר בו.** הלשון אין מיושב דלא ה"ל למימר טפי אלא הכא לא הוכשר: **ר"מ** ה"י הכשר והא מטמא טומאה חמורה **אגב אביו.** מימה אמאי לא פריך למה ליה לאוקומיה כ"ר"מ הא מטמא טומאה חמורה אגב אביו ואין צריך לא הכשר מים ולא הכשר שרץ כדלמך פרק צ"ט סימן (ג' דף ע"ג:):

כשישימש מעשה עין שימש. פירושו מאותו שם שהיה מטמא טומאה חמורה דהיינו משום אבר מן החי עתה אין אבר מן החי שאין בו אלא צפר ואין קרוי אבר ולי"ד לנבלת עוף טהור ופרים הגשרפים שכשישמש טומאה חמורה היה משום שורץ פרים ושהוא נמי הם פרים וה"פ כשישמש מעשה עין שימש לא מתורת אוכל כמו שהוא עתה אלא מתורת עין צלמא ור"מ א"ע"ג דמעשה עין שימש ליטמא דנגמר מזרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה צדום ענין וי"ל דזרעים נמי סופן לטמא טומאה חמורה ע"י שמוש עין כדלמך בסמוך כופת שאור שיחדה ליטמא עליה צטלה ומטמאה טומאת מדרס:

טומאת בית דאורייתא. מימה דאי לאו מדאורייתא צטלה אמאי מותר להניחה צביתו: **בית ששכבו בורעים טהרו.** מכלל קשה על פירוש רבינו שמואל צ"ק דסוכה (דף י"ג:) דלמך ירקות שאדם יולא צהן ידי חובתו צפסח אין חוצצין צפני הטומאה אלא מציאין הטומאה ופוסלין הסוכה משום חור פירוש ולא משום סך פסול דסך פסול צצדעה ואורי צצלה ואמר התם מאי טעמא כיון דכי יבשי נפלי כמאן דמפרשי דמו ופירש רבינו שמואל דהא דקאמר מאי טעמא לאו אהין חוצצין צפני הטומאה קאי משום דהוי אוכל ומקבל טומאה ואין חוצצין צפני הטומאה אלא אפוסלים את הסוכה קאי וקשה לפירושו דהכא משמע דצטלי לגבי בית ולא מקבלי טומאה ומימה יש לומר לפירושו דמילי מילי קמני ואין חוצצין לאו כסך צצס קאמר אלא מכל מקום לא היה צריך לפרש כן דאיכא לפרושי כשסיך צהן ולא מקבלי טומאה והאי דאין חוצצין כדמפרש התם משום דכי יבשי נפלי וכן פירש צקוטרוס שם: **מ"ט**

טומאת בית הסתרים היא. היאך קבל טומאה [ג] צמחוצר והלא נגער צמחר וקיי"ל צגדה (דף מ"א): מקרא דטומאת בית הסתרים לא מטמא: **ר"מ היא.** צצהמה המקשה (לעיל ע"ג.) הוליא עוצר את ידו ושחט את אמו ואח"כ חתכו צצר העוצר מגע צצילה שקבל טומאה מצבר היוצא שהיה צמחוצר לו והוא מטמא כצבר מן החי: **א"ל רבי אסי לר' ירמיה צצה דר' אבה צר ממל לא חכפת לי דהא זימנין סגיאין אמרה להאי טעמא קמאי ואמרי ליה אנה: שני ליה לר"מ צין טומאה דנעיא הכשר בו.** היאך צצהמה המקשה הוכשר העוצר צשחטת אמו ועדיין הצבר הטמא צמחוצר צו וטמאו אצל משחטתו מן הצצר צריך הכשר וכוין לצריך הכשר לא הוכשר קודם חתיכה והיאך מקבל טומאה מאביו: צצההוכשר. קודם חתיכה קמני הן צצייטא דטומאה: **הרי מטמא טומאה חמורה אגב אביו.** צעודו צמחוצר צצבר היה אב הטומאה לטמא אדם וכלים ותנא דבי ר' ישמעאל לעיל צצירקין (דף ק"א.) מה זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה צריך הכשר אף כל שאין סופן לטמא טומאה חמורה צריך הכשר אצל מי צסופו לטמא טומאה חמורה כגון צצלת עוף טהור לא וכ"ש זה צצבר טימא: **כשישמש.** אותו שמוש טומאה חמורה לאו צצורת אוכל שמשא שאין האבר מטמא כלום ע"י אותו צצר אלא צצורת עין שימש צשחט צמננה עם הגדין והעלמות ליעשות אבר וכן כען והשתא צתעצד ליה אוכל ופניו חדשות צאו לכאן ולא דמי לנבלת עוף טהור שהיא מטמאה אדם על ידי אכילה: **הרי אמרו.** צצפסחים צצלו עוצרין (דף מ"א): **כופת שאור.** מוטי"ל צלע"ז:

טומאת בית הסתרים היא וטומאת בית הסתרים לא מטמא אמר ליה אף לרידי קשיא לי ושאלתיה לרבי אבה בר ממל ואמר לי [ג] הא מני רבי מאיר היא דאמר טומאת בית הסתרים מטמא אמר ליה ולאו זימנין סגיאין אמרה קמאי ואמרי ליה שני ליה לר' מאיר בין טומאה דבעיא הכשר ובין טומאה דלא בעיא הכשר אמר רבא ומאי קשיא דלא בשהוכשר אמר ליה רבה בר רב הונן למה ליה הכשר הרי מטמא טומאה חמורה אגב אביו אמר ליה כשישימש מעשה עין שימש אמר אביו הרי אמרו [ג] כופת שאור שיחדה לישיבה במלה טומאתה לאו דאורייתא דאי סלקא דעתך דאורייתא מצינו לאוכלין שמתמאין טומאה חמורה כשישימש מעשה עין שימש אמר אביו הרי אמרו [ג] תקרובת עבודת כוכבים של אוכלין שמתמאין באוהל טומאתה לאו דאורייתא דאי סלקא דעתך דאורייתא מצינו לאוכלין שמתמאין טומאה חמורה כשישימש מעשה עין שימש אמר אביו הרי אמרו [ג] חבורי אוכלין ככלים דמו טומאתן לאו דאורייתא דאי סלקא דעתך דאורייתא מצינו לאוכל שמתמא טומאה חמורה כשישימש מעשה עין שימש אמר א"ל רב פפא לרבא הא [ג] דתניא [ג] חלב נבלה בכפרים צריך מחשבה והכשר טומאתו אגב כוליא לאו דאורייתא דאי סלקא דעתך דאורייתא מצינו לאוכל שמתמא טומאה חמורה כשישימש מעשה עין שימש אמר רב מתנה הרי אמרו [ג] בית ששכבו בורעים טהרו טומאתו לאו דאורייתא דאי סלקא דעתך דאורייתא מצינו לזרעים שמתמא טומאה חמורה כשישימש מעשה עין שימש: **ר"ש מטהר: מה נפשך [ג] אי מיתה עושה ניפול ליטמא משום אבר מן החי אי אין מיתה עושה ניפול ליטמא משום אבר מן הנבלה ר"ש ארישא קאי האבר והכשר המדולדלין כבהמה מטמא טומאת אוכלין במקומן וצריכין הכשר ורבי שמעון מטהר [ג] אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן מ"ט דר"ש אמר קרא [ג] מכל האוכל אשר יאכל אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים קרוי אוכל אוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים**

עושה אותה צצטל מתורת אוכל ונעשה עין: **הרי אמרו תקרובת עבודה כוכבים של אוכלין מטמא צאהל.** וקאמר צציי אומר אני טומאה זו לאו דאורייתא וקרא אסמתא צצלמא: **דאי דאורייתא.** מצינו אוכלין צסופן לטמא אדם: **מעשה עין.** שאסורים צצנהא וצטלו מאכילה ונעשו כעצים הנעצדים: **הרי אמרו.** צצלו עוצרין (פסחים מ"א): **חבורי אוכלים.** צצכלים הרי הם ככלים ואם נגעה טומאה צצאוכל נטמא הכלי דתנן (שם) צצק צצצקדי עריצה לענין הטומאה אס רוחה צצקומו הרי הן כעריצה ואומר אני טומאתו זו שהוא נעשה כלי ואם נגע צמת חור ומטמא אדם לאו דאורייתא: **חלב נבלה.** צצהמה טהורה אינו מטמא כנבלה דנפקא לן [ג] מיעשה לכל מלאכה [ויקרא י] ולענין לקבל טומאה מן הנבלה או מן השרץ: **כפרים.** שעתם מועטין וחלב לאו צר אכילה הוא אפילו לעובד כוכבים אלא ע"י דחק: **צריך המשחש.** והוי אוכל וכוין חלב יורד לתורת אוכל אומר אני טומאתו אגב כוליא מה שהוא מטמא אדם משום נבלה [ג] שהוא שומר הכלי כשהכוליא טמונה צו כדלמך לעיל (דף ק"א:) כמה חוטין שמשכים הימנה לאו דאורייתא דאי דאורייתא מצינו דצר שירד לתורת אוכל כגון חלב שחיצ עליו ועדיין הכוליא טמונה צו: **טעמא טומאה חמורה.** ואין תנן כל צסופו לטמא טומאה חמורה אין צריך הכשר [ג] וזהו לענין טומאת אוכלין אוכל הוא וקתני צריך הכשר: **מעשה עין שימש.** לאו צצורת אוכל הוא מטמא אלא צצורת שומר לאוכל כעצם וכקרנים וכטלפים: **הרי אמרו צים ששכבו בורעים.** כלומר הרי הוכיחו צית המסוכן צזרעים דהוי צית. ולא ידענא היכן אמרו: **המסך בורעים.** כגון צסיך ציתו צצצבלים וצזה הרעים וכוין שעה מהם סך [ג] צצצל הרעים ונעשה אהל חצו צו ואם פרהה צרעם צצאותו צית הרי כל הבית טמא כתליו והאל שלו [ג] לטמא אדם וכלים: **טומאתו לאו דאורייתא.** אותה טומאה שהצית חצו אהל לטמא אדם [ג] לאו דאורייתא היא. ואית דגריס צית שסיכו צזרעים טהרו כלומר טהרו מטומאת אוכלים ונעשו עין דצטלו אלא הסיכו טומאתו לאו דאורייתא כדפרשיש: **אי אין מיתה עושה ניפול.** והרי נמצל עמה לטמא משום נבלה: **מ"ט דרבי שמעון.** דמטהר המעורה צצצלי חיים: **לאחרים**

- א [לעיל ע"ג: מה מ"א:]
- ב [עין מוס' לעיל ע"ג: ד"ה צצצת] א [פסחים מ"א:] ד [עין מוס' לעיל י"ג: ד"ה תקרובת ומוס' פסחים ע"ג: ד"ה מיקון] ה [ל"ל דתנן] ו [עוקצין פ"ג מ"ג מה צ: ע"ס ו] [לעיל ע"ג: ע"ד.] ח [צבורות ט: ממות ק"א:] ט [צמות י"ג] א [פסחים כ"ג:] ס [ועין מוס' ציק ע"ג: ד"ה פסה:]

תורה אור השלם

- 1. מכלל דאבל אשר יאכל אשר יאכל מים יקרא וכל משקה אשר ישותה בכל בלי יקרא:

גליון הש"ס

נב' אמר אביו הרי אמרו. ע"ל דף י"ג ע"ג מוס' ד"ה תקרובת:

מוסף רש"י

כופת. מוטי"ל ויפסד שם דבר הוא וצדק טהרות טובא אכלה כופת על עין וכו' אגב [פסחים מ"א:] אי מיתה עושה ניפול. אבר המדולדל צצהמה ומטה המיתה מפלת אמו ואינו עמא כצבר מן הנבלה אלא כצבר מן החי והפסד יש ציינים דאמרינן (לעיל) אבר מן החי צצר הפורס מנת טהור, דאין מטמא אלא כשהוא אבר אצל צצר גדים ועלמות, אלא נבלה צית מנת עמא אב הטומאה (לעיל ע"ג.) שאהה יכול להאכילו לאחרים. לעובד כוכבים דלוי אסור צצנהא (בבבורות ט.) שאי אתה יכול להאכילו לאחרים. עובד כוכבים, שאי אתה יכול להאכילו לאחרים. (מנחות ק"א.)